

[Indenrigsministeren.]

Jensen, staar i betydelige Vanskeligheder. Jeg har set disse Vanskeligheder udfolde sig i en tidligere Periode, set, hvorledes Kasserne Laanetrang øgedes, saaledes at de efterhaanden kom op paa en Gæld til Statskassen af ca. 13 Mill. Kr. Jeg har siden da set, hvorledes en Regering her i Landet har søgt at medvirke til, at Kasserne kunde smøge denne Gæld af sig i størst mulig Udstrækning. Jeg har set den Konsekvens, som dette fik, naar Kasserne fremførte Laaneønsker overfor Pengeinstitutter her i Landet, nemlig de uhyre Vanskeligheder, som da mødte Kasserne med Hensyn til at opnaa de fornødne Laan. Jeg har haft Lejlighed til at se, hvorledes Kasserne maatte pantsætte kommende Tidens Tilskud til Kasserne fra Stat og Kommune for at tilvejebringe de Laan, de havde Brug for.

Derfor indførte vi i den nye Arbejdsløshedslov Adgang for Arbejdsløshedskasserne til at opnaa Laan af Arbejdsløshedsfonden, normalt med Fagforbundenes Kautions. Der har endnu ikke for mig i Andragendes Form været fremført saadanne Laaneønsker. Men forholder det sig rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen nu har skildret det — jeg vil ikke bestride denne Fremstillings Rigtighed, jeg har ikke Materialer dertil —, er der jo en stor Laanetrang indenfor Kasserne og ikke mindst i den mest talstærke, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, Trang til Støtte i Form af Laan, og jeg tror, at man maa drage Omsorg for, at de forsikringsmæssige Institutioner, som er skabt af Arbejderne selv, og som holdes oppe med store Ofre fra Arbejderside, kan blive hjulpet, saaledes at de bliver i Stand til at indfri deres forsikringsmæssige Forpligtelser.

Det er derfor overordentlig betænkeligt uden nærmere Undersøgelse og Overvejelse af Sagen, en Undersøgelse, som det ærede Medlem ikke kan have anstillet, uden videre at aabne Sluserne og derigennem fjærne de sidste Muligheder for, hvis denne Tilstand fortsættes ret længe, at kunne hjælpe Kasserne til at opfylde deres Forpligtelser, som vi endnu besidder her i Landet.

Ja, siger man, men nu maa jo Kommunerne bære Byrderne, det er jo Kommunerne, man har læstet Byrderne over paa. Jeg har gentagne Gange sagt, at Fagforbundene, Krigskasserne indenfor Fagene, burde tage deres Part, thi Tiden er jo ikke til Krig, nu er det Ambulancerne, som er ude for at tage sig af tidligere Krigstidens Ofre; det er disse, der nu stiller Kravene,

det er Konsekvenserne af det, man gennem Krigen har tiltvunget sig, som nu melder sig, og derfor kan man, hvis man fra Ledelsernes Side indenfor disse Fagforbund føler Ansvar, ikke, saaledes som man i Almindelighed har gjort det, uden videre sige Hus forbi.

Jeg har fra denne Plads for nogen Tid siden under Finanslovbehandlingen og for Resten ogsaa under Behandlingen af andre Sager udtalt min store Tilfredshed med, at Kommunerne med stor Energi tog Spørgsmaalet om Fremskaffelse af Arbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden op til Løsning. Kun een Kommune har jeg i saa Henseende intet mærket til, det er selve Hovedstadskommunen. Da jeg i Efteraaret modtog en Deputation fra den, som krævede Understøttelsesforanstaltninger foretaget, og jeg spurgte Ordføreren — jeg har vist for Resten tidligere omtalt dette ogsaa her i Tinget —: Hvad har De da tænkt at foretage Dem for at skaffe Arbejde med det Formaal at beskæftige arbejdsløse, som har opbrugt den Hjælp, de kan faa gennem deres Arbejdsløshedskasse? lod Svaret: Dertil har vi endnu intet foretaget os. Og jeg ved intet om, at det siden er sket. Ja, et æret Medlem, som er Raadmand, ryster paa Hovedet og vil naturligvis, saaledes som Københavns Kommune altid gør, henvise til, at Kommunen har store offentlige Arbejder i Gang. Det er klart, det har en Kommune af Københavns Størrelse altid. Men hvad er det, den har sat i Gang, hvortil den har tilkaldt saadanne arbejdsløse for at skaffe dem Beskæftigelse, som har opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp? Hvad er det, den med dette Formaal har sat i Gang, i Lighed med talrige andre af Landets Kommuner?

Efter den Oversigt, som har foreligget for det ærede Udvalg, andrager de kommunale Arbejder rundt i Købstæderne et Antal Arbejdsdage, som man vel kan anslaa, som det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde det, til ca. 300 000. De Beretninger, som er tilgaaet Ministeriet, nævner 294 000 Arbejdsdage i 61 Købstæder, men disse Oplysninger er jo nu allerede nogle Maaneder gamle, og ifølge Købstadkommunernes egne Oplysninger, som findes aftrykt i det sidst udkomne Nummer af Købstadforeningens Tidsskrift, skulde Tallet være noget mindre, ca. 252 000 Arbejdsdage. Men jeg nærer i og for sig ikke Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ret, naar han anslaa Tallet af Arbejdsdage til at være væsentlig større endnu. Det her opgivne er sikkert et Minimum allerede for det Tidspunkt